

fik vi en Afslutning, der krævede Nedsættelsen af det Udvalg, hvis Arbejde nu ligger paa Tingets Bord. Jeg vil indrømme, at jeg, der har siddet som Medlem af dette Udvalg, saavel som mine Meningsfæller og Standsfæller gik til dette Arbejde uden Forventning om, at der vilde komme synderligt ud af det. To Organisationer, der stod, som man siger, som to Hære, parate til Kamp, men helst til Fred, men alligevel hver i højeste Grad med Varetagelsen af sine egne Interesser for Øje, havde ikke stor Chance for at fremsætte Forslag til et Lovgivningsarbejde, der kunde vinde Rigsdagens Samtykke. Og til at begynde med saa det heller ikke ud til, at der skulde komme noget ud af vort Arbejde. Udvalget var jo sammensat saaledes, at der deri sad 10 fra hver Side, og det øvrige Samfund var kun repræsenteret for os af den ene Mand, Formanden, ganske vist en Mand, der sad inde med en Viden paa dette specielle Omraade, som havde sin Betydning for at fremme Arbejdet; og som med meget stærk Interesse ogsaa søgte at faa noget ud deraf. En Tid saa det ganske vist ud til, at Udvalget absolut intet vilde faa ud af sit Arbejde. Et Aar igennem blev der hver Uge holdt Møde. Denne Kommission var jo sammensat paa en noget anden Maade end andre. Det var f. Eks. en Kommission, der ikke kostede noget, det var lidt særegent i Sammenligning med Kommissioner ellers. Ministeriet havde beskikket os en Formand og gav os en Sekretær, men Udgifterne blev afholdte af de to Organisationer. Og for Resten gjaldt det om, at vi skulde være færdige til bestemt Tid. Imidlertid kom den store Strejke i Sverige. Der blev fra begge Parter derovre indhentet Erfaringer, Erfaringer, som jeg tror ogsaa satte sit Spor i Udvalgets Arbejde. Man blev navnlig enig om, at det for Overorganisationerne gjaldt om, at de vare i Stand til at tvinge deres Underorganisationer til at holde indgaaede Overenskomster. Vi havde et saadant Eksempel fra Skotøjsstrejken, hvor det viste sig, at de to Overorganisationer vare enige, men Underorganisationerne nægtede at respektere det af dem vedtagne. Naar sligt sker, ere vi færdige, saa kunne vi ikke i Længden føre Forhandlinger, der kunne føre til Resultater af Betydning. Derfor gælder det om, at man faar Kauteler herimod.

Det kunde nu maaske se underligt ud, at medens for et Par Aar siden Formændene for de to store Organisationer stod nede i det andet Ting og udtalte: „Vi

ønske ikke Lovgivningsmagtens Indgriben paa noget som helst af vore Omraader, det skulde vi selv klare“, saa komme begge Organisationer nu med et Forslag, hvorpaa man beder Lovgivningsmagten give sin Sanktion. Det er Tiden, det er Udviklingen, der har krævet det. Man kan sige, dette Forslag er et Barn af sin Tid, og det er erfarne Mænds Forslag til en Lov, der skulde virke til at skabe den Arbejdsfred, som vi nu trænge til. Jeg indrømmer, at dette Forslag har sine Mangler. Den ærede sidste Taler, der har saa stor Erfaring paa dette Omraade, har kritiseret det fra Titelen og helt igennem. Det kan være, han har Ret i nogle af de fremsatte Anker, det skal jeg ikke bestride, men jeg tror dog, at de ere mindre betydende i Forhold til det store Gode, der vil vindes. Thi hvad vil der naas herved? Den ærede Taler syntes at være inde paa det rigtige i saa Henseende. Der naas det, at den Myndighed, der blev given den permanente Voldgiftsret, som ogsaa blev Resultatet af Forliget af 5. September, er udividet saaledes, at Retten foruden Brudene paa Forliget ogsaa kan behandle Brud paa indgaaede Overenskomster, og at dens Kendelse skal æskes om, hvorvidt bebudet eller iværksat Arbejdsstandsning er lovligt varslet, i det hele taget skal den undergive alle disse forskellige Afgørelser en retsmæssig Kendelse. Retten gaar endeligt frem for Magten og fremfor det Misbrug af Magten, som vi længe have været Vidne til. Efter denne Lov vil enhver Krænkelser af Overenskomster baade overfor hele Organisationen og overfor et enkelt Medlem kunne indklages for den nye Lægmandsstol. Det er af største Betydning, synes jeg; det er det vigtigste, at vi faa en Voldgiftsret — hvad enten man kalder den fast eller staaende. Jeg mener, at vi kunde være blevne staaende ved at kalde Retten Voldgiftsret — det siger, hvad det er, det gælder om. Vi have jo mange Voldgiftsretter i Forvejen for alle de forskellige Fag, og dette er altsaa en overordnet (Afbrydelse af *Bramsen*). Ja, jeg giver det ærede Medlem Ret i, at det har været lidt vanskeligt at finde det rette Navn.

Saaledes er nu dette Lovforslag kommet til at ligge paa det høje Tings Bord. Jeg vil indrømme, at der er Ting deri, som vi fra Arbejdsgiverkredse kunde ønske anderledes. Der er flere af de Bestemmelser, som den ærede sidste Taler paapegede, som jeg ogsaa vilde finde det heldigst at faa forandrede, og ikke mindst det,